

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011835
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2114011835.17

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaných W. D., nar. XX.XX.XXXX, C. H., nar. XX.XX.XXXX, D. V., nar. XX.XX.XXXX a A. Q., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných C. H., D. V. a A. Q. proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 30T/109/2014-1398 zo dňa 04.06.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.02.2022 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných C. H., nar. XX.XX.XXXX, D. V., nar. XX.XX.XXXX a A. Q., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 30T/109/2014-1398 zo dňa 04.06.2019 bol obžalovaný W. D., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom O. XXXX/XX, R. - H. uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, obžalovaní C. H., nar. XX.XX.XXXX v D. R., trvale bytom U. XXX/X, D. R., D. V., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom L. XX, L. - M. a A. Q., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom R. - U. G. uznaní vinnými z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v bode 1/ obžalovaní W. D. a C. H.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 04.03.2010 v Trnave na Študentskej ul. 10 v pobočke spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., uzatvoril C. H., ako konateľ spol. EK PO, s.r.o., na základe predchádzajúceho sprostredkovania a za prítomnosti W. D. so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o., leasingovú zmluvu č. 11100230, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. Audi A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, šedej tmavej metalízy, rok výroby 2007, číslo karosérie WAUZZZ4F67N062996 v hodnote 29.900 eur, pričom akontácia vo výške 9.780,33 eur mala byť C. H. uhradená do rúk dodávateľa vozidla L. I. a leasing mal byť splácaný v 48 mesačných splátkach po 517,19 eur, pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, C. H. vozidlo odovzdal W. D., zvyšok kúpnej ceny za motorové vozidlo zn. Audi A6 vo výške 20.119,67 eur spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o. poukázala na účet vedený v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho L. I., ktorý však patril dcére obvineného W. D. G. D., pričom spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o., nebola uhradená žiadna splátka, čím spôsobil spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. škodu vo výške 16.000 eur,

v bode 2/ obžalovaní W. D. a D. V.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 11.03.2010 v Trnave na Študentskej ul. 10 v pobočke spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., uzatvoril D. V. na základe predchádzajúceho sprostredkovania a za prítomnosti W. D. so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o., leasingovú zmluvu č. 11100256, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Sharan 1,9 Tdi, čiernej metalízy, rok výroby 2009, číslo karosérie WVVZZZ7MZAV010711 v hodnote 26.000 eur, pričom akontácia vo výške 9.062,18 eur mala byť D. V. uhradená do rúk dodávateľa vozidla K. G. a leasing mal byť splácaný v 60 mesačných splátkach po 360,91 eur, pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, vozidlo prevzal a používal W. D., zvyšok kúpnej ceny za motorové vozidlo Volkswagen Sharan 1,9 Tdi vo výške 16.937,82 eur spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o. poukázala na účet uvedený v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho K. G., ktorý však patril dcére obvineného W. D. G. D., následne bola uhradená len jedna splátka v hodnote 480,91 eur, čím spôsobili spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. škodu vo výške 17.000 eur,

v bode 3/ obžalovaní W. D. a A. Q.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 31.03.2010 v Trnave na Študentskej ul. 10 v pobočke spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., uzatvorila A. Q. na základe predchádzajúceho sprostredkovania a za prítomnosti W. D. so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o., leasingovú zmluvu č. 11100346, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Tiguan 2.0 Tsi 4Motion 147 kW, bielej metalízy, rok výroby 2010, číslo karosérie WVGZZZ5NZ9W545091 v hodnote 26.000, pričom akontácia vo výške 9.360 eur mala byť A. Q. uhradená do rúk dodávateľa vozidla spol. KEY ART PRODUCTION, s.r.o., zastúpenej konateľom A. L. a leasing mal byť splácaný v 60 mesačných splátkach po 341,40 eur, pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, vozidlo prevzal a používal W. D., zvyšok kúpnej ceny za motorové vozidlo zn. Volkswagen Tiguan 2.0 Tsi vo výške 16.640 eur spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o. poukázala na účet vedený v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho KEY ART PRODUCTION, s.r.o., ktorý však patril dcére obvineného W. D. G. D., pričom spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., nebola uhradená žiadna splátka, čím spôsobil spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. škodu vo výške 19.669 eur,

Za tieto skutky uložil okresný súd obžalovanému W. D. podľa 231 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o úhrnnom a súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013, právoplatným dňa 02.05.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne so zaradením do II. nápravno výchovnej skupiny, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/4/2004 zo dňa 14.01.2011, právoplatným dňa 10.01.2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/9/2011 zo dňa 10.01.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní 1 rok a 6 mesiacov, ktorý bol obžalovanému uložený Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/37/2012 zo dňa 09.03.2012, právoplatným dňa 19.07.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo jeho zrušením stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T/72/2012 zo dňa 18.09.2012, právoplatným dňa 20.11.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/143/2013 zo dňa 19.09.2013, právoplatným dňa 19.09.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/38/2009 zo dňa 13.11.2013, právoplatným dňa 19.03.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia

na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zrušil výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/114/2016 zo dňa 06.06.2016, právoplatným dňa 09.07.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému - spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., so sídlom Černyševského 50, Bratislava, IČO: 31 326 552 spoločne a nerozdielne s jednotlivými obžalovanými škodu vo výške 16.000 eur spolu s obžalovaným C. H., vo výške 17.000 eur spolu s obžalovaným D. V. a škodu vo výške 19.669 eur spolu s obžalovanou A. Q.. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodeného so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Obžalovanému C. H. okresný súd uložil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmieniene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanému zároveň uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s obžalovaným W. D. nahradiť poškodenej spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., so sídlom Černyševského 50, Bratislava, IČO: 31 326 552 škodu vo výške 16.000 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Obžalovanému D. V. okresný súd uložil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmieniene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanému zároveň uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s obžalovaným W. D. nahradiť poškodenej spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., so sídlom Černyševského 50, Bratislava, IČO: 31 326 552 škodu vo výške 17.000 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Obžalovanej A. Q. okresný súd uložil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmieniene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanej zároveň uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s obžalovaným W. D. nahradiť poškodenej spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., so sídlom Černyševského 50, Bratislava, IČO: 31 326 552 škodu vo výške 19.669 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1398-1413.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal na Okresný súd Trnava na obžalovaných obžalobu č. 3 Pv 635/10/2207-91 zo dňa 09.09.2014 na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, prečítaním ich svedeckých výpovedí z prípravného konania za účelom odstránenia rozporov, výsluchom svedkov, výsluchom splnomocneného zástupcu poškodenej, prečítaním odborných vyjadrení, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to jednotlivými leasingovými zmluvami, splátkovými kalendármi, protokolmi o odovzdaní vozidiel, kúpnyimi zmluvami, daňovými priznaniami, pracovnými zmluvami, kópiami spisového materiálu ODI Trnava, príslušnými uzneseniami, kópiami spisového materiálu OR PZ Senec, správami Daňového úradu, výpismi z účtu, odpisom z Registra trestov na obžalovaných, výpisom z evidencie priestupkov na obžalovaných, listinami vzťahujúcimi sa k vozidlám, správami o exekučných konaniach a ďalšie.

Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že všetci štyria obžalovaní boli bez rozumných pochybností usvedčení zo spáchania skutkov. Pokiaľ ide o obžalovaného W. D., vo všetkých troch prípadoch uzatvorenie leasingových zmlúv sprostredkoval tento obžalovaný, ktorý poškodenej spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. predkladal všetky doklady potrebné k uzatvoreniu zmlúv, a tiež všetky tri vozidlá pristavil k podpisu zmluvy práve obžalovaný D.. Obžalovaný D. úmyselne uviedol do jednotlivých zmlúv ako číslo účtu predávajúceho účet svojej dcéry G. D., ktorý bol zriadený jeden deň pred uzatvorením prvej zmluvy, čím úmyselne uviedol poškodenú spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o., ktorá

na účet dcéry obžalovaného D. uhradila zvyšnú časť kúpnej ceny pri všetkých troch skutkoch. Tento obžalovaný bol pri podpise všetkých zmlúv. O priamej a nespornej účasti obžalovaného D. svedčí aj výpoveď svedka K. Y., ktorý uviedol, že odporučil svedka I. N. na prihlásenie vozidiel pre obžalovaného D., pričom tieto vozidlá pochádzali z trestnej činnosti. Neobstála argumentácia obžalovaného D. o tom, že poškodená spoločnosť zanedbala náležitú starostlivosť a nezisťovala bonitu klientov - obžalovaných. Od poškodenej je možné požadovať len znášanie rizika za to, že vozidlo pri odobratí jeho predajom sa nedosiahne taký výťažok, ktorý pokryje ňou financovanú časť kúpnej ceny, čo však nie je pre posúdenie viny podstatné. Práve preto okresný súd odmietol návrh obhajoby, aby bol predvolaný a vypočutý zástupca poškodenej spoločnosti. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žiadny z obžalovaných nemal k dispozícii vozidlo, pretože ho užíval a prevzal obžalovaný W. D., čím zároveň porušil čl. 7.2 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy, podľa ktorého prenajímateľ vozidla nie je oprávnený predmet leasingu nijakým spôsobom scudziti, prenechať inému, zaťažiť alebo inak ohroziť vlastnícke právo poškodenej spoločnosti. Konanie obžalovaného okresný súd posúdil ako pokračovací trestný čin, keď bola preukázaná objektívna súvislosť v čase, spôsobe spáchania skutkov, predmete útoku a tiež subjektívna súvislosť postavením sprostredkovateľa leasingu vo všetkých skutkoch. Pokiaľ ide o skutok v bode I/ obžaloby, okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný C. H. vedome po dohode s obžalovaným W. D. predstieral pred poškodenou spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. že chce nadobudnúť do vlastníctva osobné motorové vozidlo zn. Audi A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, šedej tmavej metalízy, rok výroby 2007 v hodnote 29.900 eur a na jeho financovanie zatvoriť s poškodenou leasingovú zmluvu. V skutočnosti ale od počiatku vedel, že leasingové splátky nebude splácať, s vozidlom bude v skutočnosti nakladať obžalovaný W. D., pred domom ktorého bolo vozidlo aj zaistené operatívno-pátracou činnosťou, pričom tento obžalovaný neuviedol, že by mu bolo auto odovzdané na opravu tak ako uviedol obžalovaný C. H.. Poškodená spoločnosť Tatra - leasing, s.r.o. bola uvedená do omylu tvrdením, že spoločnosť EK PO, s.r.o. má záujem nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu, že vozidlo bude užívané spoločnosťou EK PO, s.r.o., že táto spoločnosť uhradila prvú zvýšenú leasingovú splátku predávajúcemu p. I., že bude hradiť ďalšie splátky v zmysle splátkového kalendára a tiež v tom, že poškodený hradí zvyšok kúpnej ceny majiteľovi p. I., pričom tieto prostriedky boli uhradené na účet dcéry obžalovaného W. D.. Obžalovaný C. H. vedel, že vozidlo nebude užívať on a ani žiadna osoba za spoločnosť EK PO, s.r.o. a že toto bude odovzdané obžalovanému D.. Obaja obžalovaní pritom zmarili možnosť leasingového prenajímateľa (poškodenej) vozidlo po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy odobrať a speňažiť, čím by sa mohol poškodený uspokojiť. Okresný súd neuvieril obžalovanému C. H., že išlo o bežný obchod, ktorý mu nevyšiel. Tento obžalovaný nevedel nijako zdôvodniť ako sa dostalo sfalšované daňové priznanie s fiktívnym ziskom (hoci v skutočnosti spoločnosť EK PO, s.r.o. bola v strane 16.000 eur), nevedel preukázať výšku svojho príjmu v čase uzatvorenia leasingovej zmluvy, nevedel odôvodniť, prečo zaplatil prvú zvýšenú splátku obžalovanému D. a nie pôvodnému vlastníkovi, prečo odovzdal auto na opravu obžalovanému D. a nie do servisu. Nevierhodne vyznieva podľa názoru okresného súdu aj to, že obžalovaný H. chcel uvedené auto na prezentáciu firmy, ktorá bola v strate 16.000 eur. Obžalovaný H. v skutočnosti nemal žiadne zdroje, z ktorých by zaplatil prvú leasingovú splátku, ani príjmy ktoré by dostačovali na úhradu mesačných splátok. Navyše, svedok p. I. ako údajný pôvodný majiteľ uviedol, že mu ani pri podpise ani po podpise leasingovej zmluvy neboli vyplatené žiadne prostriedky, teda ani prvá zvýšená splátka. Pokiaľ ide o skutok v bode II/, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný D. V. už pri podpise leasingovej zmluvy vedel, že nebude konečným užívateľom vozidla, že nechce nadobudnúť vlastníctvo k predmetnému vozidlu, a tiež to, že vlastníkovi vozidla K. G. nezaplatil prvú zvýšenú splátku. Obžalovaný V. konal s vedomím, že pri uzatvorení leasingovej zmluvy boli poškodenej predložené sfalšované doklady - pracovná zmluva uzatvorená so spoločnosťou Štiff s.r.o., bankový výpis, ktorý preukazoval, že mu bol na účet v mesiaci 12/2009 mzda od spoločnosti Štiff, s.r.o. vo výške 1.234,84 eur), pričom s touto spoločnosťou nikdy pracovnú zmluvu neuzatvoril a tiež nikdy nemal vedený účet v E. E., a.s. Okresný súd obranu obžalovaného o tom, že ho o túto „službu“ požiadal kamarát - svedok G. L. neprijal, pretože tento svedok vypovedal odlišne, a to tak, že to bol práve obžalovaný V., ktorý ho požiadal o sprostredkovanie práce, lebo v tom čase nemal peniaze. Skutočnosť, že obžalovaný v tom čase nemal žiadne finančné prostriedky potvrdzuje aj výpis z jeho bankového účtu, daňové priznanie s nulovým príjmom ako aj zoznam exekučných konaní vedených proti obžalovanému. Okrem prvej riadnej leasingovej splátky obžalovaný V. žiadne ďalšie splátky neuhradil, leasingová spoločnosť sa pokúšala vozidlo odobrať, so zistením, že vozidlo sa u obžalovaného nikdy nenachádzalo, v skutočnosti vozidlo užíval obžalovaný D.. O tom svedčí aj skutočnosť, že pri podpise leasingovej zmluvy vozidlo nebolo pristavené. Poškodená bola uvedená do omylu tým, že jej bolo zo strany obžalovaných V. a D. tvrdené, že leasingovým nájomcom bude obžalovaný V., tento zaplatí prvú zvýšenú splátku predávajúcemu K. G. hoci sa tak

nestalo. Zvyšok dohodnutej kúpnej ceny zaplatila poškodená spoločnosť na účet dcéry obžalovaného D.. Obaja obžalovaní zároveň zmarili možnosť poškodenej ako leasingového prenajímateľa vozidlo po predčasnom ukončení leasingu speňažiť, čím by sa poškodená mohla uspokojiť. Pokiaľ ide o skutok v bode III/ obžaloby, obžalovaná A. Q. spolu s obžalovaným W. D. uviedli poškodenú do omylu tým, že jej bolo zo strany obžalovaných tvrdené, že leasingovým nájomcom bude obžalovaná Q., táto zaplatila prvú zvýšenú splátku predávajúcemu KEY ART PRODUCTION, s.r.o., hoci sa tak nestalo, a že poškodená financovala zvyšok kúpnej ceny predávajúcemu, hoci ich skutočne uhradila dcére obžalovaného D.. Obžalovaná Q. vedela, že vozidlo nebude užívať a vozidlo bude v skutočnosti odovzdané inej osobe. S týmto vedomím podpísala zmluvnú dokumentáciu, pričom zároveň podpísala aj preberací protokol o prevzatí vozidla, hoci vozidlo v čase podpisu leasingovej zmluvy nebolo pristavené. Obaja obžalovaní súčasne zmarili možnosť leasingového prenajímateľa (poškodenú) vozidlo po predčasnom skončení leasingu odobrať a speňažiť, čím by sa poškodená spoločnosť mohla z výťažku predaja uspokojiť. Okresný súd neuveril obhajobe obžalovanej o tom, že práve ona bola uvedená do omylu a v čase podpisu leasingovej zmluvy pracovníčku poškodenej upozornila na to, že nie je zamestnaná, čo priamo vyvrátila svedkyňa I. M. ako aj skutočnosť, že obžalovaná sa o sfaľovanej pracovnej zmluve dozvedela až následne po podpise leasingovej zmluvy. Okresný súd vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania upravil skutkovú vetu vo všetkých troch bodoch obžaloby, tak, že z jednotlivých skutkov vypustil odkazy na sfaľované pracovné zmluvy, bankový výpis či daňové priznanie, pretože obžalovaní nespáchali trestný čin ich predložením leasingovému prenajímateľovi. Okresný súd vo vzťahu k obžalovaným H., V. a Q. na vec neaplikovať § 10 ods. 2 Trestného zákona, pretože títo konali v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, keď vedeli, že svojim konaním môžu spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom, a pre prípad, že ho spôsobia s tým boli uzročení. Následok, ktorý bol konaním obžalovaných spôsobený nemožno považovať za zanedbateľný, pričom zároveň bola poškodenej spôsobená väčšia škoda.

Pri ukladaní trestu okresný súd zistil, že obžalovaný V. bol 1x súdne trestaný v roku 2002, keď mu bol uložený podmienkový trest odňatia slobody so skúšobnou dobou, v ktorej sa osvedčil dňa 03.05.2005 a hľadá sa naňho akoby nebol odsúdený. Obžalovaný H. mal v roku 2001 podmienčne zastavené trestné stíhanie so skúšobnou dobou, v ktorej sa dňa 02.04.2002 osvedčil. Obžalovaná Q. nebola súdne trestaná. Obžalovaný D. bol celkom 12x súdne trestaný súdmi Slovenskej republiky a v jednom prípade cudzozemským súdom, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť. Obžalovaní pred spáchaním skutku neboli priestupkovo riešení. V prípade obžalovaného H. a Q. okresný súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a to, že viedli pred spáchaním skutku riadny život. V prípade obžalovaného V. tomuto poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona nepriznal, aj napriek tomu, že na jeho odsúdenie z roku 2002 do spáchania skutku neuplynul dostatočný čas. V prípade obžalovaných H. a Q. okresný súd ukladal trest v upravenej trestnej sadzbe od 1 roka do 3 rokov a 8 mesiacov (t.j. po znížení hornej hranici trestnej sadzby o jednu tretinu vzhľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností) a obžalovanému V. v nezmenenej trestnej sadzbe 1 až 5 rokov. Tresty uložené okresným súdom pre týchto obžalovaných považoval za spravodlivé, primerané a zákonné. Výkon uložených trestov u týchto obžalovaných nie je nevyhnutný, preto im okresný súd výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a určil skúšobnú dobu u obžalovaných Q. a H. v trvaní 18 mesiacov a u obžalovaného V. v trvaní 24 mesiacov vzhľadom na jeho predošlé odsúdenie. Pokiaľ ide o obžalovaného D., okresný súd zistil, že trestné činy spáchané týmto obžalovaným, pre ktoré bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/4/2004 zo dňa 14.01.2011, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/37/2012 zo dňa 09.03.2012, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T/72/2012 zo dňa 18.09.2013, rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/38/2009 zo dňa 13.11.2013 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/114/2016 zo dňa 06.06.2016 boli spáchané vo viacčinnom súbehu, preto je potrebné obžalovanému D. ukladať jeden súhrnný trest. Obžalovaný D. spáchal časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. účinného od 01.06.2006. V prechodných ustanoveniach Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. nie je riešená situácia, keď sa páchatel dopustil dvoch alebo viacerých samostatných skutkov s tým, že aspoň jeden skutok spáchal za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a aspoň jeden skutok za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. Zo žiadneho ustanovenia Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. nemožno vyvodiť, že ak páchatel spácha časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti do 31.12.2005 a časť potom, bude mu potrebné ukladať dva samostatné tresty. Okresný súd preto ukladal obžalovanému D. trest podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z.z., pretože najprísnejšia právna kvalifikácia v prípade

restných činov spáchaných v súbehu je pri pokračujúcom zločine podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, z ktorého spáchania bol obžalovaný D. uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013, keďže trestná sadzba za tento zločin je 7 až 12 rokov. Vzhľadom na to, že obžalovaný spáchal v súbehu viac úmyselných restných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, okresný súd zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, preto obžalovanému D. ukladal trest v upravenej trestnej sadzbe 7 až 16 rokov, pričom v zmysle § 34 ods. 6 Trestného zákona okresný súd obžalovanému ukladal trest odňatia slobody. U obžalovaného D. neboli zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Zohľadňujúc počet restných činov, ich závažnosť okresný súd považoval trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov (dolná polovica upravenej trestnej sadzby) za primeraný. Zároveň zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia. Vzhľadom na uloženie súhrnného trestu okresný súd zrušil výroky o trestoch za trestné činy spáchané v súbehu tak, ako to vyplýva z výroku o treste napadnutého uznesenia.

Pokiaľ ide o náhradu škody, z odborných vyjadrení spoločnosti TANEX, s.r.o. vyplynulo, že hodnota osobného motorového vozidla Volkswagen Sharan 1.9 Tdi ku dňu 11.3.2010 bola 17.000 eur, hodnota osobného motorového vozidla Volkswagen Tiguan 2.0 TSi 4Motion bola ku dňu 31.3.2010 19.669 eur a hodnota motorového vozidla AUDI A6, Allroad Quattro 3.0 Tdi ku dňu 04.03.2010 bola 16.000 eur. Pri rozhodovaní o náhrade škody okresný súd vychádzal práve z tohto vyjadrenia, preto obžalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie náhrady škody na sumy uvedené v posudku spol. TANEX, s.r.o. Keďže okresný súd poškodenej spoločnosti nepriznal nárok na náhradu škody v takom rozsahu, v akom si ho uplatnila v prípravnom konaní, odkázal so zvyškom nároku poškodenú na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania všetci obžalovaní. Obžalovaný W. D. písomne odôvodnil odvolanie na č.l. 1373 a na č.l. 1417-1423, obžalovaný C. H. na č.l. 1374-1375, obžalovaný D. V. na č.l. 1378-1382 a tiež v rozsahu doplnenie odvolania na č.l. 1445-1454, obžalovaná A. Q. na č.l. 1426-1428.

Obžalovaný W. D. popiera spáchanie skutkov vo všetkých bodoch obžaloby. Rozsudok súdu prvého stupňa je podľa jeho názoru vecne nesprávny, pretože sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Skutki v obžalobe nie sú trestným činom, pretože nie je naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 20 Trestného zákona. Trestné konanie je postihnuté prieťahmi, ktoré mali významný vplyv na rozhodovanie súdu. Uložený trest je neprimeraný. Poškodená mala vynaložiť nevyhnutnú mieru opatrnosti najmä s ohľadom na to, že ide o banku pôsobiacu na finančnom trhu. Poškodená tak mohla prípadnému uvedeniu do omylu predísť, keby postupovala s náležitou opatrnosťou a kontrolovala by všetky údaje, ktoré sú jej uvádzané alebo predkladané. Nedodržanie obvyklej miery opatrnosti na strane klamaného - poškodenej môže vylučovať naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pričom pôjde len o občianskoprávnu zodpovednosť, ktorej riešenie spadá výhradne do kompetencie súdu v civilnom konaní. Obžalovaný poukazuje na všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka a tiež ustanovenia § 415 Obchodného zákonníka, podľa ktorého osoba, ktorej hrozí škoda je povinná s prihliadnutím na okolnosti prípadu urobiť opatrenia potrebné na odvrátenie škody. Povinná osoba (obžalovaný) potom nie je povinný nahradiť škodu, ktorá vznikla tým, že poškodená si túto povinnosť nespĺnila. Len uvedenie určitých nepravdivých informácií nie je možné samo o sebe považovať za uvedenie do omylu v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Konanie obžalovaného nemožno považovať za spôsobilé uviesť poškodenú do omylu, pretože sa tak stalo len tým, že poškodená porušila obvyklú mieru opatrnosti. Je predovšetkým úlohou poskytovateľa leasingu, aby si všetky žiadosti a dokumenty riadne preveroval. Vo vzťahu k námietke princípu ultima ratio poukazuje na to, že možnosť využitia tohto princípu v rámci materiálneho znaku bude možné a je potrebné použiť aj pri trestných činoch, ktoré sú zločinmi. K trestnej represii by nemalo byť pristupované tam, kde dostatočnú ochranu právneho vzťahu možno dosiahnuť prostriedkami civilného práva. Je neprijateľné, aby trestným postihom jedného účastníka súkromnoprávneho vzťahu bola nahradzovaná nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka pri ochrane jeho majetkových práv. V súvislosti s touto námietkou poukazuje na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 402/2008 zo dňa 01.04.2009. Orgány činné v trestnom konaní neprípustne prebrali ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca, pretože obvinenia boli vznesené len na základe pokynu Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 22.11.2012, sp. zn. 3 Pv 635/10. Poškodená spoločnosť v podstate akýmkoľvek úverovým dlžníkom umožnila využívať

financovanie cez vágne splnenie jedinej povinnosti , a to zaplatiť akontáciu vo výške 30% bez ďalšieho overovania pravdivosti alebo nepravdivosti doložených dokumentov. Túto skutočnosť potvrdzuje aj výpoveď svedkyne I. M. ako pracovníčky banky, ktorá uviedla, že jej úlohou nebolo skúmanie pravdivosti či nepravdivosti údajov predložených subjektom, ale len splnenie jedinej podmienky, a to zaplataenia akontácie. Dôvody a príčiny tejto situácie treba vidieť v nedôvodnej rezignácii poškodenej na plnenie všeobecnej a osobitnej prevenčnej povinnosti vrátane nedostatku kontrolných mechanizmov. Konaním obžalovaného nebola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu. Obžalovaný vystupoval v celom procese len ako sprostredkovateľ, čo vyplýva aj z výpovede svedkyne I. M., ktorá navyše na otázku obhajcu obžalovaného o tom, akú úlohu zohrávala jeho osoba v celom procese uzatvárania leasingových zmlúv odpovedala „žiadnu“. K následku uviedol, že obohatenie nemusí byť rovnaké ako škoda, ktorá vznikla poškodenej. Zo strany obžalovaného absentuje konanie spočívajúce v uvedení niekoho do omylu alebo využitie niečieho omylu, logicky potom absentuje aj príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. Namieta tiež neprimeranú dĺžku trestného konania, keď obžaloba bola podaná na súd dňa 11.09.2014 a okresný súd prvý úkon (nariadenie hlavného pojednávania na 13.11.2017) uskutočnil až po viac ako troch rokoch. Od začatia hlavného pojednávania súd rozhodol až za 1,5 roka napadnutým rozsudkom, pričom trestnú vec nemožno charakterizovať ako vec obťažnu. Celkovo trestné konania trvalo takmer 7 rokov. Uvedené je potom v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.02.2014 sp. zn. 2Tdo V21/2013 dôvodom pre využitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. V prípade, ak by súd konal bez prieťahov, v rovnakej lehote od podania obžaloby by rozhodol (marec 2016) malo by to zásadný vplyv i na ukladanie trestu za predpokladu uznania viny, pretože trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť (3 až 10 rokov) by bol zjavne bez významu popri treste, ktorý bol obžalovanému uložený pre iný trestný čin (7-12 rokov). Trest, ktorý okresný súd uložil obžalovanému považuje za drakonický. Trest v trvaní 9 rokov je s prihliadnutím na údajnú spôsobenú škodu neprimerane prísny, približujúci sa dolnej hranici trestnej sadzby za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaný C. H. namieta, že skutok sa nestal tak, ako je uvedené v obžalobe. V opise skutkovej vety v obžalobe absentuje uvedenie konkrétneho spôsobu, akým mal páchatel' uviesť poškodenú do omylu, teda ako mal u poškodenej vyvolať mylnú predstavu o skutočnostiach, ktoré boli pre ňu rozhodné pri uzatváraní leasingovej zmluvy. Absencie tejto podstatnej náležitosti zakladá vážny nedostatok obžaloby z hľadiska naplnenia taxatívne vymedzených formálnych znakov. Obžalovaný považuje za nedostatočné len konštatovanie, že obžalovaní nemali v úmysle uhrádzať leasingové splátky. Z výpovede zástupkyne poškodenej vyplynulo, že poškodená vôbec nepožadovala k uzatvoreniu leasingovej zmluvy predloženie daňového priznania, nevyhodnocovala ho, táto skutočnosť teda nebola rozhodnou pri tom, či uzatvoriť leasingovú zmluvu so spoločnosťou EK PO, s.r.o., v ktorej mene konal obžalovaný H. ako konateľ. Doloženie daňového priznania s kladným hospodárskym výsledkom nemôže byť považované za skutočnosť, že obžalovaný uviedol poškodenú do omylu. Obžalovaný mal v úmysle splátky leasingu riadne platiť, o čom svedčí to, že prvú splátku riadne uhradil a až po dvoch týždňoch odovzdal vozidlo obžalovanému D. po tom, ako zistil, že vozidlo sa pokazilo. Zároveň sa s obžalovaným D. dohodol na tom, že počas toho, ako bude vozidlo opravovať obžalovaný D. bude tento aj hradiť splátky leasingu za H.. Konanie poškodenej označuje ako porušenie prevenčnej povinnosti, keď si dôsledne nepreverovala bonitu klienta - obžalovaného. Poškodená uzatvorila leasingovú zmluvu so spoločnosťou EK PO, s.r.o. aj napriek tomu, že v rozhodnom čase boli na spoločnosť EK PO, s.r.o. vedené exekučné konania. Obžalovaný H. navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaného C. H. spod obžaloby oslobodil, alternatívne vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný D. V. namieta, že okresný súd nesprávnym procesným postupom a rozhodnutím porušil jeho práva na spravodlivý súdny proces, zásadu kontradiktórnosti konania, a z toho prameniacu rovnosť účastníkov konania. Svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonal relevantné návrhy na dokazovanie, ktoré boli spôsobilé preukázať, že ku skutku, tak ako sa mu kladie za vinu nedošlo a trestný čin nespáchal. Okresný súd mal obžalovaného spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. a) resp. b) Trestného poriadku. Napadnutý rozsudok je chybný, nezákonný, nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť. V rozsudku chýbajú dostatočné dôvody, na ktorých malo byť rozhodnutie založené, čím bolo okrem § 168 ods. 1 Trestného poriadku porušené aj právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces. Okresný súd neuviedol o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval. V konaní bola porušená zásady vyplývajúca z ust. § 2 ods. 12

Trestného poriadku. V konaní tiež došlo k chybám, ktoré napadnutým výrokom predchádzali a tiež boli porušené ustanovenia, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci. Výrok o vine je nejasný, pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V konaní tiež vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Vzhľadom na mieru zavinenia obžalovaného a nepatrnú závažnosť skutku sa nejedná o trestný čin. Naďalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by sa obžalovaný dopustil skutku tak, ako sa mu v obžalobe kladie za vinu. Prokurátor v konaní pred súdom neunesol dôkazné bremeno, keď neboli produkované žiadne relevantné dôkazy o vine obžalovaného. V rozsudku chýba konzistentné vyhodnotenie skutkového stavu. Obžaloba je aj naďalej bez základu čo i len v nepriamych relevantných dôkazoch. V doplnení odvolania doručenom odvolaciemu súdu dňa 06.04.2020 obžalovaný V. zopakoval všetky dôvody uvedené v odvolaní zo dňa 14.06.2019. Okrem toho namieta nenaplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Konanie obžalovaného tak, ako je opísané v obžalobe nebolo objektívne spôsobilé privodiť omyl na strane poškodeného. Skutok na podklade obžaloby nevykazuje znaky prečinu podvodu. Závažnosť skutku, z ktorého je obžalovaný D. V. obvinený nie je ani nepatrná. V danom prípade mal byť aplikovaný princíp ultima ratio. Poškodená nepostupovala obozretné, nevynaložila náležitú starostlivosť, teda nedodržala obvyklú mieru opatrnosti, vec potom mala byť riešená ako občianskoprávny spor. Poškodená mala povinnosť preveriť všetky doklady, ktoré boli súčasťou zmluvnej dokumentácie. Zanedbanie náležitej starostlivosti vyplývalo aj z výsluchu svedka I. M., ktorá vypovedala, že na uzatvorenie leasingovej zmluvy stačil občiansky preukaz, výška príjmu nebola overovaná, pracovná zmluva nebola podmienkou na uzatvorenie leasingovej zmluvy. Pokiaľ by poškodená riadnym overovaním pomerov zistila už na začiatku nemajetnosť obžalovaného, tak, aby účinne zabránila vzniku škody odmietnutím žiadosti o uzatvorenie leasingovej zmluvy. V prípade, ak by poškodená disponovala s predmetnou pracovnou zmluvou, podľa ktorej mal byť obžalovaný V. zamestnaný, tak nič v rámci prevenčnej povinnosti poškodenej nebránilo tomu, aby poškodená aktívne vyvíjala so súhlasom obžalovaného snahu si riadne overiť existenciu pracovnoprávneho vzťahu aj potvrdením o príjme a podporne aj výpisom z bankového účtu za účelom zistenia, či je obžalovanému riadne vyplácaná mzda na účet. Trestné konania vo veci začalo podaním trestného oznámenia dňa 22.10.2010 pričom uplynulo do vyhlásenia napadnutého rozsudku obdobie 8 rokov čo je vzhľadom na stupeň zložitosti veci zjavne neprímeraný čas. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby sám odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaná A. Q. v odvolaní namieta porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote, čím došlo k zásahu do práva na spravodlivý proces. V predmetnej veci sa obžalovaná mala dopustiť spáchania skutku v mesiaci marec 2010, obžaloba bola na okresný súd doručená v roku 2014, pričom okresný súd rozhodol až v roku 2019 a vec nie je do dnešného dňa právoplatne skončená. V obdobných veciach sa prvostupňové konanie na tom istom súde spravidla ukončuje v rozmedzí 2-3 rokov. Samotní obžalovaní pritom v konaní nespôsobovali žiadne prieťahy. Doterajšia dĺžka trestného konania je neprímeraná, čím došlo k hrubému porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania a to prejednanie veci v primeranej lehote. Je neakceptovateľné, aby človek voči ktorému je vedené trestné stíhanie bol viac ako deväť rokov v právnej neistote v tom, ako bude jeho trestná vec posúdená. Obžalovaná v minulosti nebola súdne trestaná a nedopustila sa žiadneho protiprávneho konania počas celého doterajšieho konania. Namieta tiež, že odôvodnenie napadnutého rozsudku o naplnení subjektívnej stránky trestného činu vo vzťahu k obžalovanej je nepresvedčivé a navyše ani nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Z vykonaného dokazovania je pritom nepochybné, že obžalovaná podpísovala leasingovú zmluvu so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o., konajúc v presvedčení a po opakovanom uistení zo strany obžalovaného D., že vozidlo bude v priebehu dvoch týždňov prevedené do vlastníctva spoločnosti, ktorá následne na seba prevezme leasing. Za predpokladu, že by obžalovaný D., ktorý sa označoval za konateľa spoločnosti WYTA, s.r.o. svoje prísľuby voči obžalovanej splnil, nedošlo by k vzniku žiadnej škody ani k začatiu trestného stíhania. Obžalovaná v čase uzatvárania leasingovej zmluvy nemala žiadnu vedomosť o tom, že svojím konaním na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohacuje a s takouto možnosťou nebola ani uzrozumená. Je nepochybné, že obžalovaná konala v skutkovom omyle, pretože si nebola vedomá všetkých skutočností spadajúcich pod zákonné znaky trestného činu podvodu. Nezrozumiteľná je úvaha súdu, podľa ktorej svedkyňa M. nepotvrdila, že by ju obžalovaná upozorňovala, že nikde nepracuje, čo má korešpondovať s tým, že obžalovaná sa o existencii falošnej pracovnej zmluvy dozvedela až následne. To, že obžalovaná až následne zistila, že obžalovaný D. predložil spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. pracovnú zmluvu, v ktorej bol sfaľovaný jej podpis, len preukazuje to, že obžalovaná o nekalých zámeroch nevedela. Pokiaľ ide o konanie svedkyne M. ako

osoby, ktorá s obžalovanými uzatvárala leasingové zmluvy, táto na jednej strane tvrdila, že obžalovanú poučila o zmluvných podmienkach a umožnila obžalovanej klásť otázky, na druhej strane ju nechala podpísať odovzdávací protokol bez toho, aby k odovzdaniu vozidla do rúk obžalovanej nedošlo. Konaním obžalovanej nedošlo ani k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu podvodu spočívajúcej v uvedení niekoho do omylu alebo vo využití omylu niekoho. Podľa obžalovanej bolo povinnosťou poškodenej spoločnosti postupovať pri poskytovaní finančnej služby obžalovanej konať s odbornou starostlivosťou a zachovaním obvyklej miery opatrnosti. Poškodená spoločnosť pri posudzovaní schopnosti všetkých obžalovaných splácať úver nepostupovala ani s odbornou starostlivosťou a ani pri zachovaní obvyklej miery opatrnosti. Je v hrubom rozpore s podmienkou zachovania obvyklej miery opatrnosti, aby veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 16.000 eur za účelom kúpy vozidla a to bez toho, aby si overil, či dlžník naozaj pracuje u ním uvádzaného zamestnávateľa a skutočne dosahuje ním uvedený príjem. Postup poškodenej spoločnosti pri poskytnutí úveru bol maximálne povrchný, neodborný, pričom zachovaním obvyklej miery opatrnosti sa vzniku škode dalo predísť. Obžalovaná nesúhlasí ani s tým, že spáchaním trestného činu malo dôjsť spoločným konaním obžalovanej a obžalovaného D.. Pri spolupáchateľstve si musí každý uvedomovať, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu. Obžalovaná pri uzatváraní leasingovej zmluvy nekonala s úmyslom obohatiť seba alebo inú osobu na škodu cudzieho majetku a neuviedomovala si, že obžalovaný D. ju zavádza a zneužíva jej aktuálnu situáciu na zabezpečenie majetkového prospechu pre seba samého. Obžalovaná z uvedeného konania nemala žiadny prospech, keď suma 400 eur jej bola odovzdaná ako záloha na budúcu mzdu. Žiadny z vykonaných dôkazov nepreukázal, že by medzi obžalovanou Q. a D. bola akákoľvek koordinácia či spolupôsobenie, ktorého následkom malo byť obohatenie sa na škodu iného. Absencia úmyslu obžalovanej vylučuje, aby bol tento skutok spáchaný spoločným konaním formou spolupáchateľstva. Obžalovaná navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovanú spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 03.02.2022 za prítomnosti obžalovaného W. D., jeho obhajcu a náhradného obhajcu, obhajcov obžalovaných C. H., D. V., a A. Q. a zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave a na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom, odvolaniami obžalovaných a podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutie sa nezúčastnili obžalovaní C. H., D. V., A. Q. a poškodená spoločnosť Tatra leasing, s.r.o.. Senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaných C. H., D. V., A. Q. poškodenej spoločnosti Tatra leasing, s.r.o..

Obhajca obžalovaného W. D. uviedol, že v plnom rozsahu berie späť odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 30T/109/2014-1398 zo dňa 04.06.2019. Na čo predseda senátu uznesením rozhodol, že podľa § 312 ods. 4 Trestného poriadku predseda senátu odvolacieho súdu berie na vedomie späťvzatie odvolania obžalovaného W. D., nar. XX.XX.XXXX, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 30T/109/2014-1398 zo dňa 04.06.2019.

Obhajca C. H. uviedol, že v plnej miere sa pridrižiava písomne podaného odvolania. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby, prípadne aby vec zrušil a vrátil súdu I. stupňa a by ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Obhajca D. V. uviedol, že navrhuje, aby súd vyhovel jeho odvolaniu.

Obhajca A. Q. uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava písomne zdôvodneného odvolania a navrhuje, aby odvolací súd oslobodil obžalovanú spod obžaloby.

Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné, rozsudok považuje za zákonný a správny.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých

základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Zároveň pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Úvodom odvolací súd poukazuje na to, že v dvojstupňovom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018). Práve preto odvolací súd považuje vzhľadom na rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku okresného súdu za nadbytočné opakované odôvodnenie v rozsahu celého dokazovania, preto sa zameria len na výslovné odvolacie námietky, okrem námietok podaných obžalovaným W. D. ktorý vzal odvolanie proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu späť.

Odôvodnenie vo vzťahu k výroku o vine obžalovaných

K spoločnej námietke obžalovaných V. a Q. o neprimeranej dĺžke trestného konania, odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu týchto odvolaní je zjavné, že záver o neprimeranej dĺžke trestného konania vyvodzovali len tzv. enumerickým vyjadrením, t.j. prostým a jednoduchým odkazom na dobu 8 rokov počas ktorej prebiehalo trestné konanie.

Podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Podľa Čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je nepochybne významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je aj v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/17/2010 zo dňa 07.06.2011).

Primeranosť dĺžky konania sa posudzuje vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, pričom súd berie do úvahy skutkovú, právnu a procesnú zložitnosť prípadu, správanie účastníkov konania (resp. štátnych orgánov), to, aký význam malo konanie pre sťažovateľa.

V tejto veci bolo vedené trestné stíhanie voči štyrom obžalovaným, pre tri skutky právne kvalifikované podľa dvoch rôznych ustanovení (§ 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona). Konanie sa vyznačovalo výraznou zložitou dokazovania, okrem obžalovaných bolo vypočutých ďalších 18 svedkov (keď boli zároveň odstraňované rozpory vo výpovediach z prípravného konania), zabezpečených a na hlavných pojednávaniach vykonaných viac než 60 listinných dôkazov, vo vzťahu k obžalovanému D. pripojených 10 súdnych rozhodnutí v iných trestných veciach, z ktorých musel okresný súd vychádzať pri ukladaní trestu, zdôrazňujúc, že vzhľadom na zbiehajúcu sa trestnú činnosť (za účinnosti Trestného zákona účinného do 31.12.2005 ako aj Trestného zákona účinného od 01.01.2006) bolo už len samotné ukládanie trestu právne zložitú. Dĺžku trestného konania ovplyvnili aj zmena v osobe zákonného sudcu, návrhy strán na vykonanie návrhov, zmeny obhajcov obžalovaných, odročenie hlavných pojednávaní z dôvodu neprítomnosti obžalovaných, problémy spojené s vyhľadávaním svedkov a doručovaním predvolaní svedkom, keď po opakovaní vrátených zásielkach musel okresný súd žiadať o súčinnosť pri vypátraní pobytov nielen svedkov ale aj samotných obžalovaných a tiež opakovaní doručovať neprevzaté písomnosti. Tu je potrebné poukázať na to, že

sám obžalovaný D. požiadal z dôvodu rodinnej dovolenky o ospravedlnenie neprítomnosti na hlavnom pojednávaní, v dôsledku čoho okresný súd pojednávanie odročil a opätovne musel predvolať veľký počet svedkov. Rovnako sa v jednom prípade z nariadeného hlavného pojednávania ospravedlnil obhajca obžalovaného (pričom obžalovaný D. výslovne trval na jeho prítomnosti), čím opäť došlo k odročeniu pojednávania na iný termín. Pokiaľ ide o ťažkosti spojené s doručovaním písomností okresného súdu tie vznikali hlavne na strane obžalovaných, keď práve obžalovaný D. ako aj obžalovaná Q. spolu so svedkami G., L., C., W., si predvolania súdu opakovane pravidelne nepreberali, preto okresný súd musel žiadať o súčinnosť OR PZ. Na dĺžku trestného konania mali tiež vplyv dožiadania trestných vecí obžalovaného D. z dôvodu vzájomnej prepojenosti. Vzhľadom na vyššie uvedené potom možno konštatovať to, že k dĺžke tohto konania prispeli samotní obžalovaní, pričom na strane okresného súdu išlo o objektívne okolnosti. Zo spisu, ktorý má takmer 1500 strán vyplýva aj to, že pokiaľ aj došlo k odročeniu pojednávania, medzi odročenými pojednávaniami vykonával okresný súd početné procesné úkony, ktorými „hojil“ pasivitu obžalovaných pri preberaní písomností a početných ospravedlneniach z pojednávania.

V právnom prostredí SR a tiež aj pokiaľ ide o judikatúru Súdneho dvora EÚ nie je vymedzená žiadna časová hranica, ktorá by hovorila o tom, aká dĺžka konania je vzhľadom na ten ktorý prípad primeraná, resp. neprimeraná. Európsky súd pre ľudské práva zaviedol a následne vymedzil tzv. rozhodné obdobie (ako obdobie celkovej dĺžky konania v trestných veciach), v zmysle ktorého sa na účely trestného konania začiatkom tejto doby rozumie deň, kedy bola osoba obvinená z trestného činu a koncom tejto doby sa rozumie dátum prijatia končeneho rozhodnutia. Obžalovaným bolo vznesené obvinenie uznesením zo dňa 12.12.2012, obžaloba bola podaná na okresný súd dňa 11.09.2014. Okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania a s tým spojených potrebných úkonov (uvedených v odseku vyššie) rozhodol napadnutým rozsudkom dňa 04.06.2019, t.j. po 5 rokoch od podania obžaloby. Ako bolo uvedené vyššie, išlo k objektívne okolnosti, preto námietku obžalovaných odvolací súd považuje za nedôvodnú.

Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu (§ 39 ods. 1 Trestného zákona), ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (porovnaj judikát R 10/2011, R 46/2017 a ďalšie). Je zrejme, že uplatnením tohto dovolacieho dôvodu sa obžalovaní snažili privodiť si miernejší trest, pokiaľ by však aj išlo o neprimerane dlhú dobu konania, rozhodnutie o tom, či súd pristúpi k zmierneniu trestu z tohto dôvodu má len fakultatívny charakter, nie charakter obligatórnej povinnosti, preto žiadne zákonné ustanovenie neukladá súdu povinnosť znížiť trest, ale ponecháva toto rozhodnutie na úvahe súdu. O neprimeranú dĺžku konanie však v tomto prípade nešlo.

K námietke obžalovaného V. o tom, že konanie obžalovaných vykazovalo len nepatrnú závažnosť, v dôsledku čoho mal byť naplnený princíp ultima ratio, a vec mala byť prejednaná len v občianskoprávnom konaní, odvolací súd poukazuje na to, že trestné právo má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a iba pre typovo najzávažnejších porušení spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Princíp trestného práva ako prostriedku „ultima ratio“ sa prejavuje najmä v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ. Ide teda o poslednú a najkrajnejšiu možnosť, inak povedané v trestnoprávnej náuke, ako aj v praxi sa tradične vychádza zo zásady akejsi „pomocnej úlohy trestnej represie“. Limitácia jeho použitia v aplikačnej rovine vyplýva zo základného delenia trestných činov na zločiny a prečiny, pričom podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je možné posudzovať stupeň závažnosti protiprávneho konania iba pri prečinoch. Práve pri prečinoch nachádza princíp ultima ratio svoje opodstatnenie, kde prostredníctvom materiálneho korektívu (závažnosť protiprávneho konania) možno posúdiť, či sa použije trestnoprávna regulácia alebo budú uprednostnené inštitúty iných právnych odvetví ako trestného práva. Obžalovaný bol síce uznaný vinným za prečin podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, tu je však potrebné prihliadať na všetky okolnosti spáchania skutku v súhrne, a to spôsobenú škodu vo výške 17.000 eur v zmysle § 125 ods. 1 veta druhá Trestného zákona ako väčšia škoda a tiež úmyselné konanie obžalovaného, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že išlo o nepatrnú závažnosť.

Všetci obžalovaní v odvolaniach namietali, že poškodená spoločnosť Tatra - leasing s.r.o. pri uzatvorení leasingových zmlúv nedodrжала obvyklú mieru opatrnosti, v dôsledku čoho jej bola spôsobená škoda. Podľa názoru odvolacieho súdu touto námietkou všetci obžalovaní neprípustne prenášajú trestnú zodpovednosť na poškodenú spoločnosť Tatra - leasing s.r.o. v snahe vyviniť sa zo spáchania skutku. Pri trestnom čine podvodu je potrebné preferovať a primárne brať do úvahy práve konanie na strane páchatel'a, ktoré spočíva v uvedení poškodeného subjektu do omylu. Dokazuje sa to, či páchatel' skutku klamal, resp. oklamal poškodeného, či uvádzanie nepravdivých skutočností bolo spôsobilé prívodiť poškodenému ujmu, a či ujma alebo tiež škoda poškodenému vznikla. Inak povedané, dokazovanie je zamerané na preukázanie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu na strane páchatel'a. Je pravdou, že z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka vyplýva, povinnosť dodržiavať obvyklú mieru opatrnosti, pričom túto povinnosť zákon ukladá každému. Nemožno ju však izolovane vykladať bez prihliadnutia na všetky okolnosti prípadu. Obžalovaní tým de facto tvrdia, že poškodená mala na podvodné konanie prísť sama, inak znáša zodpovednosť za spôsobenú škodu, s čím sa odvolací súd nemôže stotožniť. Obvyklú, či bežnú mieru opatrnosti je možné definovať tak, že nejde o „uvedenie do omylu“ v zmysle základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ak nepravdivosť tvrdenia je možné detekovať, t.j. rozpoznať na prvý pohľad. Tu je potrebné absolútne zdôrazniť to, že poškodená spoločnosť vzhľadom na skutkové okolnosti nemohla pri podpise leasingových zmlúv rozpoznať skutočný úmysel obžalovaných, a ani pri vynaložení akéhokoľvek úsilia nemohla vedieť a ani predpokladať to, že obžalovaní už pri uzatváraní leasingových zmlúv konali s úmyslom leasingové splátky neplatiť, vozidlo ktoré bolo predmetom toho ktorého leasingu si neprevziať, a následne ho odovzdať do dispozície tretej osoby - obžalovaného D. ako sprostredkovateľa všetkých leasingových zmlúv. Takýmto konaním obžalovaní poškodenej nielenže spôsobili škodu, ale následne aj zmarili možnosť odobrať vozidlo za účelom speňaženia a v neposlednom rade takýmto konaním porušili ustanovenia leasingovej zmluvy, ktorá výslovne zakazuje, aby leasingový prenajímateľ (t.j. obžalovaný H., V. a Q.) počas trvania leasingového vzťahu vozidlo akýmkoľvek spôsobom scudzil, prenechal tretej osobe na užívanie, zaťažil alebo inak ohrozil vlastnícke právo poškodenej ako poskytovania leasingu.

Svedkyňa I. M. vo výpovedi z prípravného konania ako aj vo výpovedi na hlavnom pojednávaní podrobne opísala spôsob financovania jazdených vozidiel, keď uviedla, že na uzatvorenie leasingovej zmluvy je potrebný občiansky preukaz, vodičský preukaz a pri právnickej osobe výpis z OR. Všetky tieto doklady boli poškodenej spoločnosti predložené obžalovaným D., ktorý zasielal poškodenej spoločnosti e-mailom všetky doklady potrebné k uzatvoreniu leasingových zmlúv. Svedkyňa uviedla tiež to, že zárukou leasingovej spoločnosti pri ojazdených vozidlách bola práve 30 % akontácia, preto potom nevyžadovali pracovnú zmluvu, resp. daňové priznanie. Z toho dôvodu potom pravosť týchto dokumentov logicky ani nemusela skúmať, keďže k uzatvoreniu leasingovej zmluvy neboli potrebné. Aj napriek tomu, že tieto listiny neboli potrebné, významnou skutočnosťou ale ostáva to, že daňové priznanie spoločnosti EK PO, s.r.o. za ktorú ako konateľ konal obžalovaný H., pracovná zmluva obžalovaného V. so spoločnosťou Stift, s.r.o., pracovná zmluva obžalovanej Q. so spoločnosťou WYTA, s.r.o., a tiež výpis z účtu E. E., a.s. na meno obžalovaného V. boli sfalšované.

Svedkyňa M. tiež uviedla, že pri podpise leasingových zmlúv si overovali tzv. bonitu klienta lustráciou v bankových a nebankových registroch, nie v registri exekúcií, ako nesprávne poukazujú obžalovaní. Pokiaľ obžalovaná z týchto registrov dostala kladnú odpoveď, teda negatívnu lustráciu na obžalovaných, nič jej nebránilo v tom, aby s obžalovanými uzatvorila leasingové zmluvy, nepoznajúc ich skutočný úmysel.

K tejto námietke je potrebné uviesť, že každý bankový subjekt, hoci aj podlieha kontrolnej činnosti NBS, si autonómne určuje podmienky svojej vnútornej obchodnej politiky, a to, že poškodená ako leasingová spoločnosť mala svoje podmienky pre poskytovanie leasingu ojazdených áut stanovené tak, ako postupovala svedkyňa M. pri podpise zmlúv jej jej vnútornou záležitosťou.

Zaujímavosťou je tiež to, že obžalovaný V. v odvolaní výslovne uvádza „pokiaľ by poškodená zistila nemajetnosť obžalovaného, nedošlo by k uzatvoreniu leasingu“, pričom ale počas celého konania tvrdil, že netrpel finančnou núdzou, mal príjem, ďalší príjem nepotreboval. Takto protichodné tvrdenia sú potom v príkrom rozpore navzájom, čo len podporuje záver o nevierohodnosti jeho výpovedí.

Poslednou námietkou, ktorú vzniesli všetci obžalovaní bolo to, že v konaní každého z nich absentovala objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu, v dôsledku čoho nebolo možné uznať ich vinnými zo spáchania skutku.

Objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatel' na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu.

Vo vzťahu k obžalovanému H. naplnenie objektívnej stránky trestného činu podvodu spočívalo v tom, že obžalovaný pri podpise leasingovej zmluvy úmyselne uviedol poškodenú spoločnosť do omylu tým, že už vopred vedel, že nebude splácať splátky leasingu (splácať ich mal po predchádzajúcej dohode s obžalovaným D. práve tento obžalovaný) a tiež nebude ani skutočným leasingovým prenajímateľom. Tento obžalovaný poškodenú spoločnosť uviedol do omylu aj tým, že údajne uhradil prvú zvýšenú splátku leasingu, čo sa nezakladá na pravde. Obžalovaný nielenže nevedel o akú sumu zvýšenej splátky ide, tvrdil že ju uhradil obžalovanému D. nie predávajúcemu uvedenému v zmluve (čím zároveň porušil zmluvnú povinnosť), o úhrade nemal žiaden doklad. Údajný majiteľ vozidla žiadnu zvýšenú splátku nedostal, a to ani od obžalovaného D., ani od obžalovaného H.. O podvodnom konaní svedčí aj to, že až na mieste podpisu zmluvy sa dozvedel o aké vozidlo má ísť, majiteľa vozidla nepoznal, o auto nič vopred nevedel, prišiel na miesto podpisu, podpísal preberací protokol hoci vozidlo v skutočnosti neprevzal, na vozidle neodišiel. Tvrdenie obžalovaného o tom, že vozidlo užíval dva týždne, pričom ho potom kvôli oprave odovzdal obžalovanému D. súd hodnotí ako účelové, v snahe vyvrátiť záver súdu o tom, že úmyslom obžalovaných bolo užívanie vozidla treťou osobou. Nevieryhodná je aj výpoveď obžalovaného H. o tom, že vozidlo odovzdal na opravu D., pričom sa dohodli, že počas opravy bude platiť leasingové splátky D.. Bez akejkoľvek logiky je to, že by mal počas údajnej opravy platiť leasingové splátky obžalovaný D., a tiež to, prečo práve jemu vozidlo odovzdal. V skutočnosti obžalovaný H. toto vozidlo od počiatku neprevzal a nemal v držbe, užíval ho výlučne obžalovaný D., u ktorého bolo vozidlo zaistené.

Obžalovaná Q. rovnako ako ostatní obžalovaní vopred vedela, že vozidlo, ktoré bolo predmetom leasingu neprevezme, nebude platiť leasingové splátky a tiež nezaplatila prvú zvýšenú leasingovú splátku, aj napriek vyhláseniu o tom, že prvú splátku uhradila. Obžalovaná si musela byť vedomá toho, že takéto konanie je trestné, na čo bola vopred pred podpisom leasingovej zmluvy upozornená blízkymi. Sama uviedla, že aj napriek tomu, že s týmto konaním jej do budúcnosti mohli vzniknúť nepríjemnosti prijala ponuku obžalovaného D. (za finančnú odmenu 400 eur), pretože v tom čase potrebovala peniaze. Súd neuveril tomu, že suma 400 eur bola akousi zálohou na mzdu, pretože sama obžalovaná tvrdila, že v tom čase ešte nebola zamestnaná.

Obdobné platí aj vo vzťahu k obžalovanému V., ktorý jednoznačne mal vedomosť o tom, že poškodenú leasingovú spoločnosť uvádza do omylu, tým, že splátky leasingu nebude platiť, vozidlo nebude v jeho užívaní a tiež klamlivým vyhlásením o zaplatení prvej zvýšenej splátky, pričom túto splátku skutočne nezaplatil. Obžalovaný v čase podpisu leasingovej zmluvy vedel o sfaľovanej pracovnej zmluve so spoločnosťou Štiff, s.r.o. ako aj o potvrdení z bankového účtu E. E., a.s., ktorý v skutočnosti nebol jeho, avšak pracovníčku leasingovej spoločnosti - svedkyňu I. M. na tieto nepravdivé skutočnosti nijako neupozornil. Je pravdou, že prvá splátka uhradená bola, avšak nie obžalovaným V. (ktorý všetky poukážky na úhradu splátok po predošlej dohode odovzdával svedkovi L.), ale svedkom G. R., ktorého o úhradu požiadal svedok L. na požiadanie obžalovaného D., ktorý vozidlo užíval, a na ktorom bol dokonca v čase vyzvania na odovzdanie vozidla na dovolenke v zahraničí.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o obžalovaných H., V. a Q., v konaní bolo nad akékoľvek pochybnosti preukázané, že konali v nepriamom úmysle (dolus indirectus) nakoľko bez akýchkoľvek pochyb museli vedieť, že svojim protiprávnym konaním môže porušiť alebo ohroziť zákonom chránený záujem, a v prípade, že toto porušenie spôsobia, boli s tým uzrozmenejší. Uvedením poškodenej spoločnosti do omylu jej tým spôsobili väčšiu škodu (§ 125 ods. 1 veta druhá Trestného zákona).

Osobitne vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného V., podstatou jeho odvolania je, že obžalovaný namieta jednak proces dokazovania, keď mal za to, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil dôkazy, jeho skutkové a právne závery boli nesprávne a tiež vzniesol námietky voči rozsudku, ktorý považuje za nezákonný, nespravodlivý, nepreskúmateľný, keď súd neuviedol z akých dôkazov

vychádzal a akými úvahami sa riadil. Obžalovaný ale konkrétne neuviedol, v čom vidí nesprávnosť, postupu súdu v procese dokazovania a tiež nesprávnosť jeho úvah. Obsahom odvolania sú len akési výňatky ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, a tiež parafrázovanie súdnych rozhodnutí, bez uvedenia toho, v čom konkrétne vidí nesprávnosť. Následne svoje odvolanie doplnil, pričom doplnenie odvolania je to isté podanie ako odvolanie samé, kde vzniesol stručné námietky, s ktorými sa odvolací súd vysporiadal vyššie.

Obžalovaný H. osobitne namietal, že v skutkovej vete absentuje uvedenie spôsobu, akým bola poškodená uvedená do omylu, čo spôsobuje formálny nedostatok obžaloby. Tu odvolací súd primárne poukazuje na závery už ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, a to, že skutková veta nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú. Skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo/38/2014 z 26.08.2014).

Skutková veta nevyžaduje, aby znak trestného činu bol v nej uvedený v jeho doslovnom znení, t. j. tak ako ho popisuje tá ktorá skutková podstata. Ak je znakom skutkovej podstaty „uvedenie do omylu“, postačuje, ak v skutkovej vete je tento pojem (znak) nahradený významovo obdobným pojmom a pod. Pre úplnosť skutkovej vety postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú znakom skutkovej podstaty trestného činu. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd má za to, že v skutkovej vete je práve spôsob, ktorým mal obžalovaný H. spolu s obžalovaným D. poškodenú uviesť do omylu vyjadrený slovami „...pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, C. H. odovzdal vozidlo W. D...“. Takéto vyjadrenie uvedenia do omylu je plne dostačujúce, pretože je z neho zrejmé, že obaja obžalovaní v čase podpisu leasingovej zmluvy jednak vedeli, že leasingové splátky nebude uhrádzať obžalovaný H. a jednak, že vozidlo nebude užívať obžalovaný H. na účel, ktorý vo výpovedi uviedol (prezentácie spoločnosti EK PO, s.r.o. s niekoľkotisícovými stratami) a vozidlo bude odovzdané obžalovanému D..

Nemožno súhlasiť ani s osobitnou námietkou obžalovanej Q. o tom, že konala v skutkovom omyle, čo vylučuje jej trestnú zodpovednosť. K tomu odvolací súd dodáva, že subjektívne presvedčenie, ktoré by mohlo vylučovať úmyselné zavinenie obvineného, musí byť na úrovni skutkového omylu, t. j. konajúca osoba je mylne presvedčená o určitej skutkovej okolnosti ktorá však nie je pravdivá, avšak to, či reálne mohla byť v takomto skutkovom omyle musí taktiež vyplynúť z vykonaného dokazovania (t. j. ani tu nestačí skutkový omyl len tvrdiť). Obžalovaná sa bránila tým, že to bol práve obžalovaný W. D., kto ju naviedol na podpísanie leasingovej zmluvy, pričom ju niekoľkokrát uistil, že je všetko v poriadku, po dvoch týždňoch sa vozidlo prepíše na spoločnosť, v ktorej mala byť zamestnaná, pričom ona nebude musieť hradiť žiadne leasingové splátky. Odvolací súd jej tvrdeniu rovnako ako okresný súd neuveril, pretože táto vedela, že ide podpisovať leasingovú zmluvu na vozidlo, ktoré nikdy nebude v jej vlastníctve, vedela o tom, že nebude hradiť žiadne splátky. Sama obžalovaná vypovedala tak, že známy ju varovali pred podpísaním leasingovej zmluvy, avšak ona potrebovala peniaze, kvôli zlej finančnej situácii, preto na podpis zmluvy pristala. Už pred samotným podpisom zmluvy splnomocnila obžalovaného D. na prepis vozidla, čo tiež svedčí o tom, že poškodenú úmyselne uviedla do omylu zatajením podstatných skutočností a nasvedčuje to aj o určitej kooperácii medzi obžalovanými. Odvolací súd neuveril ani tvrdeniu obžalovanej, že sumu 400 eur dostala ako zálohu na mzdu, pretože v skutočnosti v spoločnosti WYTA, s.r.o. zamestnaná nebola, o čom vedela. Rozporupne vyznieva tiež výpoveď obžalovanej, keď spočiatku tvrdila, že pri podpise leasingovej zmluvy poškodenú upozornila na to, že nie je zamestnaná v spol. WYTA, s.r.o., pričom následne už ale tvrdila, že o tom, že mala byť zamestnaná sa dozvedela až neskôr po podpise zmluvy (ako je potom možné, že namietala, že by bola zamestnaná v spol. WYTA, s.r.o. pri podpise zmluvy, keď sa o tejto skutočnosti dozvedela až neskôr po podpise, keď neboli obžalovaným D. uhradené leasingové splátky). Obžalovaná jednoznačne vedela, že podpisuje leasingovú zmluvu na vozidlo, ktoré nikdy nebude užívať a zároveň už pred samotným uzatvorením zmluvy vedela, že nebude uhrádzať leasingové splátky.

Vyššie uvedenou argumentáciou odvolací súd bezpečne vyvrátil všetky odvolacie námietky obžalovaných, preto nebolo možné konštatovať iný záver k akému došiel aj okresný súd, a to, že vina obžalovaných vo vzťahu ku všetkým bodom obžaloby bola preukázaná.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd poukazuje aj na ustálenú súdnu prax, ktorú by si mali osvojiť i obžalovaní, v zmysle ktorej „V trestnom konaní bezpochyby platí, že odlišné vyhodnotenie dôkazov týkajúcich sa ustálenia otázky viny zo strany všeobecného súdu oproti ich vyhodnoteniu obžalovaným nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie.“ (mutatis mutandis napr. II. ÚS 37/01 <.).

Odôvodnenie vo vzťahu k výrokom o treste obžalovaných

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio“ (žiaden trestný čin bez zákona, žiaden trest bez zákona). Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatela trestného činu (zásada personálnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Pokiaľ ide o obžalovaných H., V. a Q., nad akékoľvek pochybnosti bolo preukázané, že obžalovaní svojim konaním naplnili všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona (majúc na mysli spolupáchatelstvom vo vzťahu k obžalovanému D., pozn. odvolacieho súdu). Za tento skutok je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona vo výmere 1 až 5 rokov. U obžalovaného H. a Q. bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, a to, že obaja viedli pred spáchaním skutkov riadny život. Obžalovaná Q. nebola nikdy súdne trestaná, nemá zápis v registri priestupkov. U obžalovaného H. bolo síce zistené, že má záznam v registri trestov, kedy mu bolo rozhodnutím Okresnej prokuratúry Považská Bystrica zo dňa 17.08.2001 sp. zn. 1 Pv 495/2001 podmienene zastavené trestné stíhanie so skúšobnou dobou v trvaní 6 mesiacov (do 03.03.2002), avšak obžalovaný sa osvedčil dňa 02.04.2002. Od osvedčenia sa obžalovaný H. nedopustil žiadnej protiprávnej činnosti, preto bol správnym záver o tom, že viedol riadny život. U oboch obžalovaných okresný súd pristúpil k modifikácii trestnej sadzby, znížení hornej hranice trestnej sadzby o 1/3 podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona. Trest potom ukladal v upravenej trestnej sadzbe 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov. Trest odňatia slobody uložený obom obžalovaným v trvaní 12 mesiacov s podmienčným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 18 mesiacov, je vzhľadom na všetky okolnosti primeraným, bez potreby pôsobiť na obžalovaných nepodmieneným trestom odňatia slobody.

Pokiaľ ide o obžalovaného V., neboli uňho zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Obžalovaný V. bol jedenkrát súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 21.11.2002 sp. zn. 2T/195/02 na trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov (do 29.11.2004), za súčasného uloženia trestu prepadnutia veci. Obžalovaný V. sa v uvedenej veci osvedčil dňa 03.05.2005, hľadá sa naň akoby nebol odsúdený. Aj napriek tomu aj odvolací súd zastáva názor, že od doby osvedčenia sa až do spáchania skutku neuplynula dostatočne dlhá doba na vyslovenie záveru (ktorý obžalovaný v odvolaní ani nenamieta), a to že viedol riadny život, preto mu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona nepriznal a pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby 1 až 5 rokov. Tomuto obžalovanému okresný súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, pričom vo vzťahu k určeniu dĺžky skúšobnej doby okresný súd pristúpil k miernemu sprísneniu, keď mu určil skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Vo vzťahu k obžalovaným H., Q. a V. odvolací súd dodáva, že podmienčným odsúdením sa ich potrestanie nekončí. Ak sa v priebehu skúšobnej doby obžalovaní dopustia akejkoľvek protiprávnej trestnej činnosti, za ktorú budú odsúdení, j zakladajú takéto skutočnosti zákonný dôvod na premenu

uloženého podmieneného trestu odňatia slobody na nepodmienený. Podmienené odsúdenie pre obžalovaných znamená výstraha pred páchaním akejkoľvek protiprávnej činnosti a zároveň motivácia k tomu, aby viedli riadny život. Obžalovaní počas tejto doby preukážu, či hrozba výkonom trestu postačuje na ich nápravu a zaradenie sa do riadneho života za súčasného dodržiavania spoločenských noriem, alebo je nevyhnutný výkon uloženého trestu. Závisí už iba od správania sa obžalovaných počas skúšobnej doby, či využijú možnosti prevýchovného trestu.

Takto uložené tresty pre obžalovaných považuje odvolací súd za zákonné, spravodlivé a primerané, zohľadňujúce charakter trestnej činnosti, spôsob spáchania činu, skutkové aj právne okolnosti, pohnútku, následok, možnosť nápravy a tiež nesúce prvky individuálnej a tiež generálnej prevencie.

Odôvodnenie vo vzťahu k výroku o náhrade škody

Z obsahu spisu (č.l. 95) vyplýva, že poškodená spoločnosť Tatra - leasing, s.r.o., so sídlom Černyševského 50, Bratislava, IČO: 31 326 552, si v prípravnom konaní uplatnila nárok na náhradu škodu nasledovne:

- vo vzťahu ku skutku v bode I/ nárok vo výške 25.000 eur ako trhovú cenu vozidla AUDI A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, číslo karosérie WAUZZZ4F67N063996, rok výroby 2007
- vo vzťahu k skutku v bode II/ nárok vo výške 22.000 eur ako trhovú cenu vozidla Volkswagen Sharan 1,9 Tdi, číslo karosérie WVWZZZ7MZAV010711, rok výroby 2009
- vo vzťahu ku skutku v bode III/ nárok vo výške 28.000 eur ako trhovú cenu vozidla Volkswagen Tiguan 2.0 Tsi 4 Motion 147 kW, číslo karosérie WVGZZZ5NZ9W545091, rok výroby 2010

Z odborných vyjadrení spoločnosti TANEX, s.r.o. Nitrianska 25, Trnava, IČO: 18 048 871 (č.l. 300-302) vyplýva, že cena za vyššie uvedená vozidla bola odborným vyjadrením stanovená nasledovne:

- vozidlo Volkswagen Sharan 1,9 Tdi, čierna metalíza, rok výroby 2009, najazdených 13.516 km v hodnote 17.000 eur
- vozidlo Volkswagen Tiguan 2.0 Tsi 4 Motion, biela metalíza, rok výroby 2010, najazdených 15.500 km v hodnote 19.669 eur
- vozidlo AUDI A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, šedá metalíza, rok výroby 2007, najazdených 73850 km v hodnote 16.000 eur

Okresný súd správne postupoval, keď obžalovaných jednotlivito podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal spoločne a nerozdielne spolu s obžalovaným W. D. na náhradu škody v zmysle odborných vyjadrení spoločnosti TANEX, s.r.o.. Pokiaľ ide o rozdiel v uplatnení nárok na náhradu škody a ocenenia vozidiel odborným vyjadrením, t.j. vo zvyšku, okresný súd odkázal podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku tiež správne poškodenú spoločnosť Tatra-leasing, s.r.o. so zvyškom (rozdielom) na civilný proces, pretože dokazovanie vo vzťahu k tomuto rozdielu by presiahlo rámec dokazovania v trestnom konaní.

Záverom odvolací súd v reakcii na rozsiahle odvolania podané obžalovanými uvádza, že sú nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaných C.L., D. V. a A. Q. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.